

Za primářem MUDr. Vladimírem Kynclem (19. 10. 1930 – 27. 5. 2019)

Anest intenziv Med. 2019;30:192

Opustila nás výjimečná osobnost naší anesteziologie a intenzivní medicíny. Primáře Kyncla považujeme oprávněně za zakladatele intenzivní péče o děti. Ti, kteří s ním pracovali, si ho pamatují jako obětavého lékaře, skvělého klinika a především

dobrého a vlídného člověka. Je namístě si proto jeho památku připomenout.

MUDr. Vladimír Kyncl byl absolventem tehdejší Fakulty dětského lékařství Univerzity Karlovy v Praze, kde promoval v roce 1956. Na umístěnku – kdo dnes ví, co to bylo – nastoupil jako pediatr do Sokolova, kde poznal práci v terénu i na lůžkovém oddělení nemocnice. Na dětském oddělení sokolovské nemocnice pak po atestaci z pediatrie zastával v letech 1959–1963 místo zástupce primáře. S takto robustní zkušeností v praktickém životě dětského lékaře přišel MUDr. Vladimír Kyncl na II. dětskou kliniku Fakulty dětského lékařství Univerzity Karlovy v Praze. Zde se v roce 1963 ocitl pod vlivem nejvýznamnějších osobností české pediatrie a ve zcela jiném prostředí špičkového zdravotnického zařízení. Dětská fakultní nemocnice byla v té době stále ještě na Karlově v Praze 2 a její přesun do plánované nemocnice v Praze-Motole byl jen ve výhledu. Zde již mělo být poté zřízeno resuscitační oddělení pro nejtěžší stonající děti a velmi prozíravě bylo rozhodnuto, že lékař musí být pro tuto dosud v tuzemsku neexistující činnost předem proškolen. Správně bylo předpokládáno, že anesteziologie bude tou nejlepší propedeutickou základnou pro péči o kriticky nemocné a MUDr. Vladimír Kyncl byl vyslán na dlouhodobou stáž či aspiranturu na anesteziologické oddělení Ústřední vojenské nemocnice. Zde pobyl tři roky, aby pak

pracoval v Dětské fakultní nemocnici stále ještě na Karlově jako anesteziolog. Posléze přešel do již částečně vybudovaného motolského areálu a zahájení provozu resuscitačního oddělení je s jeho jménem neoddělitelně spojeno. Po zřízení Kliniky anesteziologie a resuscitace ILF se MUDr. Kyncl stal zástupcem tehdejšího přednosty profesora Pokorného a v této funkci působil až do svého odchodu na odpočinek počátkem devadesátých let. Rozvoji resuscitační péče o děti věnoval veškeré úsilí. Jeho nadšení, pocit zodpovědnosti za svěřené děti a vstřícnost ke spolupracovníkům pomohly vytvořit v té době unikátní pracoviště. Pro své mladší spolupracovníky byl vzorem, mentorem a nezpochybnitelnou autoritou. Nezištně jim pomáhal v jejich odborném i osobním rozvoji. Těšil se z jejich úspěchů a nevadilo mu, že často zůstával v pozadí. Pro rozvoj resuscitačního pracoviště stejně jako pro stabilitu celé kliniky byl neocenitelný. Byl vždy ochoten naslouchat a připraven poradit. V té době a pod jeho vlídným dohledem pracoviště rozvinulo některé ojedinělé a originální postupy, například dlouhodobou halotanovou anestezii ke zvládnutí dnes již nevídaných těžkých astmatických stavů, epidurální měření nitrolebního tlaku u dětí v rámci komplexní terapie Reyova syndromu či využívání tzv. expulzního efektu (využití kinetické energie plynů při vysokofrekvenční UPV) k bronchopulmonální toaletě při retenci sekretu či obsahu cizorodého materiálu v dolních dýchacích cestách. Resuscitační oddělení v té době získalo pravděpodobně v tuzemsku nejrozsáhlejší zkušenosti s využíváním vysokofrekvenční, či dokonce oscilační UPV. Náš obor má nemnoho osobností, které by některé oblasti našich činností tak obohatily, jako to dokázal primář Vladimír Kyncl. Po zásluze se mu tak v roce 2012 dostalo nejvyššího ocenění naší odborné společnosti – medaile Celestýna Opitze. Žádné ocenění však nemůže nahradit úctu spolupracovníků a obdiv vrstevníků. Všichni, kdo s ním pracovali, si ho vážili a především – měli ho rádi.

prof. MUDr. Karel Cvachovec, CSc., MBA
emeritní přednosta Kliniky anesteziologie, resuscitace
a intenzivní medicíny 2. lékařské fakulty Univerzity
Karlovy a Fakultní nemocnice v Motole